

Werk der broden v.z.w.

Andre Delzennestraat 9, 7800 Aat, België.

<http://www.AnthonyCharity.org>

« *Laten we de kinderen een opleiding geven voor een betere wereld* »

Driemaandelijks - n°3 - 2de trimester 2004

Sluitings-toelating : BC 6295

Afgiftekantoor : Brussel X

Aanneming : P 304122

Het schoolgebouw is bijna klaar. Dit bezoek heeft mij ervan overtuigd dat ons werk hier veel zullen veranderen voor de plaatselijke bevolking, en dat is nu al begonnen...

Beste vrienden,

Ik had een poosje gewacht alvorens naar *Asmoli* te komen, maar nu was het mij een vreugde de werken die wij hier ondernemen te komen bekijken. De dorpingen verwelkomden ons en waren zeer gastvrij. Ze leven zeer armoedig en het ontbreekt hen aan de meest essentiële zaken zoals kleding, woningen, onderwijs, medische faciliteiten, drinkbaar water, enz. Alle gezinsleden wonen hier onder één dak met dieren als koeien en geiten, wat ook al niet bevorderlijk is voor de hygiëne. Het is voor ons vaak moeilijk om ons dit soort armoede voor te stellen, omdat we dit in België nooit zien. Als ik zie hoe de kinderen hier rondhangen, dan denk ik dat we de juiste beslissing hebben genomen. Door de jongste generatie te onderwijzen, zullen we deze dorpen helpen om zich doelgericht te ontwikkelen.

Incidenten zoals dat met *Sunil*, waarover u kunt lezen in het artikel dat hier volgt, geven ons het besef hoe moeilijk het is om verandering te brengen naar mensen die in een traditionele structuur leven.

Dank U voor dit humanitaire werk te steunen !

Marc Valentin,
Voorzitter

Het verhaal van Sunil

Tijdens één van mijn bezoeken aan Asmoli werd ik benaderd door *Sunil*, een zeventienjarige jongen. Hij toonde mij hoe zijn arm gespalkt was met bamboetakken. Ik zag geen verwonding en dacht dat hij misschien een lichte breuk had opgelopen. Hij vertelde hoe hij gevallen was toen hij aan het werk was op onze werf, zo'n twintig dagen eerder. Toen ik dat vernam, bekeek ik zijn arm eens van naderbij en ik zag een zwelling, waaruit ik onderhuids een stuk bot zag steken. Ik vroeg of het pijn deed en hij zei dat het de hele tijd erg pijn deed, en dat het ondraaglijk werd als iets of iemand zijn arm raakte. Ik besloot meteen te onderzoeken wat er gebeurd was.

Het is gebruikelijk dat de aannemer die

De familie wilde hem niet naar het hospitaal laten gaan.

deze werklui in dienst heeft, verantwoordelijk is voor hun medische verzorging bij ongevallen. In een dergelijk geval laat de aannemer de werknemer behandelen, ofwel betaalt hij hem zijn dagloon tot hij genezen is en weer aan de slag kan. In dit geval had het dorps-hoofd, die de arbeiders had aangeworven voor de aannemer, een overeenkomst met

deze laatste gesloten, dat deze jongen door de plaatselijke genezer zou behandeld worden. De afspraak was dat de aannemer Sunil zijn dagloon zou uitbetalen tot hij genezen zou zijn, en dat Sunil zich zou laten behandelen.

Wij hebben *Sunil* meteen naar de dichtstbijzijnde stad gebracht, waar zijn arm radiologisch onderzocht werd. Toen bleek dat de beide botten in zijn voorarm gebroken waren, en dat het ene stuk bot op het andere rustte. Eén verkeerde beweging had hem zijn hand

kunnen kosten. We bespraken de kwestie met zijn familieleden, maar die weigerden het resultaat van de röntgenfoto te aanvaarden en stonden erop dat hij verder behandeld zou worden door de plaatselijke genezer, die hem al drie weken in behandeling had. Ik ging deze man opzoeken en was geschokt toen ik zag hoe hij de hand van de jongen vluchtig bekeek om vervolgens te verzekeren dat zijn hand goed aan het genezen was. Het was duidelijk dat de man de ernst van de verwonding niet inzag en geen weet had van moderne behandelingsmethoden.

Om een oplossing te zoeken, zijn we naar Sunil's huis gegaan. We spraken nogmaals met zijn moeder, die ons zegde dat het zijn vader was die moest beslissen of de jongen al dan niet naar het hospitaal mocht gaan. Om redenen die alleen hij kent wenste Sunil's vader de behandeling in het dorp voort te zetten - misschien omdat hij dacht aan het geld dat hij van de aannemer ontving. Wij gaven het niet op, en legden uit welke de gevolgen zouden zijn als de jongen niet naar het hospitaal zou gaan om de noodzakelijke operatie te ondergaan. We verzekerden dat het hen geen geld zou kosten en dat wij voor hun zoon zouden zorgen tot hij weer beter was. We gebruikten al onze overredingskracht en bleven Sunil's ouders onvermoeid opzoeken. Na 18 dagen gaven ze toe. Intussen was de behandeling door de plaatselijke genezer afgelopen en waren de bamboetakken weggenomen. *Sunil* kon zijn hand niet gebruiken, want dat was te pijnlijk. Op 9 maart brachten we Sunil naar

het hospitaal en werd de operatie uitgevoerd. Hij is intussen volledig genezen.

In landelijke streken zoals deze is het de vader die de beslissingen neemt over de gezinsleden. Op zeventienjarige leeftijd kon Sunil in dit geval niet over zichzelf beslissen. Omdat hij opgroeit in een omgeving waarin hij geen kans heeft om de wereld buiten zijn dorp te leren kennen. Hij mag niet zelfstandig denken en beslissen. Jonge mensen zoals hij volgen elke autoriteit zonder te weten wat goed of slecht is. En dat geldt voor alle mensen die in de dorpen hier leven.

De Sint-Antoniusschool

Het dak van het schoolgebouw is nu klaar en tegen eind april zal naar verwachting het gebouw af zijn. Zoals u intussen wel weet, zijn er in de omgeving van Asmoli geen leraren,

en zullen de leraren die van elders komen ter plaatse verblijven. De werken aan de accommodatie voor de leraren zijn nu ook gestart, en we hopen dat die voltooid zal zijn tegen de maand juli.

Onze eerste zorg was het aanwerven van gediplomeerde leraren die bereid waren zich in te zetten voor de school. Gekwalificeerde leraren werken meestal liefst in steden, omdat de faciliteiten daar beter zijn en omdat de leerlingen daar in betere familiale omstandigheden leven. Gelukkig hebben we toch enkele leraren gevonden die de school hun diensten wilden aanbieden. Vier van hen zijn afkomstig uit het zuiden van India (Kerala, op 3.000 km van Asmoli). Zij hebben al eerder voor humanitaire projecten gewerkt en hebben ervaring met het sa-

De school zal de eerste week van juli in werking treden (in India begint het academische jaar in juli) en we hopen dat we jullie in onze volgende nieuwsbrief meer nieuws over de school kunnen brengen.

menwerken met dorpsbewoners. Zij vonden ons project interessant en wilden er deel van uitmaken. Wij hopen dat we een goed team hebben zodat de school alvast goed van start kan gaan.

We zijn ook van plan om een schoolbus te kopen, want de kinderen uit de naburige dorpen hebben geen andere transportmogelijkheden.

Dank u heel hartelijk voor uw steun !

M. Sebastian, Projectmanager

Verantwoordelijk uitgever : M. Valentin, A. Delzennestraat 9, 7800 Aat

Het *Werk der broden van Sint Antonius van Padua* is een onafhankelijke organisatie zonder winst oogmerk, die zich inzet om voor en met kinderen te werken. Wij geloven dat alle kinderen recht hebben op gezondheidszorg, onderwijs en een toekomst waarin zij hun talenten kunnen ontwikkelen en realiseren.

Wij worden ondersteund door de gulle giften van particulieren. Ons hoofdkwartier bevindt zich in België en ons werk vindt voornamelijk plaats in het noorden van India.

Onze nieuwsbrief wordt elk kwartaal verzonden naar al wie ons steunt.